

Осемнадесета глава СТРАННА ФИЛОСОФИЯ

Но беше вече късно да се скрият. Мерито ги беше забелязала и им махаше с ръка.

- Аман вече от нея! – измърмори Емо, но се приготви за неизбежната среща с Мерито. “На лицемер с лицемерие” – каза си той и се ухили до ушите.

- О, Мери, здравей, как си? – запита престорено весело Елито.

- Много съм добре. А вие какво? На разходка, а?

- Да, разхождаме се, защото е полезно за здравето – отвърна Емо.

- Не очаквах да ви срещна двамата.

- Че какво за очакване има? – засмя се Елито.

- Досега си мълчите.

- Ама, чакай де! Ти си с грешен адрес! – извика Емо.

- Защо?

- Не ги разбираш ти тези работи! – пренебрежително махна с ръка той.

- Защо пък не! Никога такива работи не се укриват.

- Аз какво ти приказвам досега? Ей, ти май хич не разбираш.

- Глупости! Щом двама млади са заедно, значи има нещо.

- А пък особено като се намеси трети, става една бъркотия, нали така, Ели?

- Да.

- Значи ме гоните?

- А! Бооже! Ти пък какво си мислиш.
- Не се бойте, на никого няма да кажа.
- За кое? – учуди се Елито.
- За това, че съм ви видяла заедно.
- Досега ти обяснявах, моме, че имаш грешка.
- Каква грешка.
- Еей такава. Голяма като кит.
- Защо?
- Виж какво, не се прави на...
- Защо, бе?
- Защото така. Не искам да останеш в заблуждение.
- Какво заблуждение?
- Че ние с Елито се любим.
- Е как така?
- Ами така!
- Вие пък сте едни!
- Осъзна ли си грешката?
- Вас пък ви е и страх!
- От какво? Виж какво, ти си голяма фантазьорка.
- Добре де! Какво ти каза класната като беше у вас?
- Какво? Ти пък откъде си научила?
- Тя ми каза. Беше и у нас. Леле! Само каква олелия вдигна. Майка ми след това щеше да пукне.
- От какво?
- Не й издържат нервите. Пък и класната като се домъкна, тя едва се въздържа да не я изхвърли.
- Бре! Не съм знаел, че е толкова опасна майка ти.
- Ти пък! Какво ти каза класната?
- Че съм си намалил успеха.
- Така ли? Друго нищо?
- Не. Тя стоя за нула време.

- Така ли? Пък на мен ми даде отчет кой с коя ходел и такива ми ти работи.

- Нали си важна персона.

- Емо! Стига си приказвал глупости! У Елито класната идвала ли е?

- Защо питаш мен. Питай нея.

- Мислех, че знаеш, затова.

- Откъде ще знам, сега току-що се видях с нея.

- Така ли? Пък аз мислех...

- Ти можеш да си мислиш много неща. Досега се мъчех това да ти обясня.

- Ели, идва ли у вас класната?

- Не. Не ми и трябва.

- Тя няма и да дойде у вас. Тя ходи само у развратаджийте.

- Бре! Ти за развратаджия ли ме имаш?

- Ами да. Сутринта ме черпиш в сладкарницата, на обяд си отиваш с едно зайче, дето си се закачал с него по коридора, а след обяд те виждам с трето момиче.

- Що за констатация?

- А не е ли така?

- Добре, и така да е, ако някой ми каже, че ходя с теб, аз бих предпочел да се самоубия, защото слуха се разпространява повече от истината.

- Защо пък, че какво лошо има в мен?

- Много ядеш.

- Личи ли ми?

- Не, но все пак. Аз съм си стиснат.

- Защото не печелиш сам парите.

- А, виждаш ли как знаеш!

- Не ме размивай.

- Защо пък да те размивам?

- Приказваш глупости.
- Караш ме да ги приказвам.
- Защо пък аз?
- Защото ти самата говориш също глупости.
- Елито да каже.
- Не я намесвай нея. Тя, естествено, ще бъде неутрална.

- Ели, вярно ли е това, което казва той?
- Не чух.
- Виждаш ли? Тя е неутрална. Какво ти казах?
- Защото те обича, затова.
- Тя не обича мен.
- А кого?
- Тя си знае. Не съм я питал.
- Ама аз мислех...
- Ама, ама! Ти наистина ли си толкова...
- Ти пък!
- Правиш се на...
- Е-е!
- Какво! Така е. Аз от половин час се мъча да ти обяснявам.

- Какво?
- Каквото и да е! Ти нищо не разбираш!
- О! Трябва да вървя. Чао!
- Чао!